

ближния боклукъ, като непотрѣбни и не нуждни никому. Всѣки се гнусѣлъ отъ тѣхъ, даже и просяцитѣ.

Но Хаджията погледналъ друго яче на тази работа. Онова, отъ което се гнусѣли просяцитѣ, за него било потрѣбно нѣщо. Още не слѣзълъ отъ коня, щомъ съгледалъ на боклука изхвърленитѣ кокоши глави, Хаджията заповѣдалъ на своя робъ да ги събере и донесе въ хана. Главитѣ били изчистени и сготвени отъ самия Хаджия. Слѣдъ малко, когато другитѣ пѣтници се хранѣли съ добръ сготвено кокоши месо, дѣдо Хаджия и ратаятъ му се гощавали съ кокоши глави, събрани отъ боклука. Пийнали си и винце. Но Хаджията заповѣдалъ на слугата си той да заплати виното, защото отъ дѣда Хаджия било готвено яденето.

Такива скжперници сж били всички тогавашни хаджии и чорбаджии. За чаша кафе, съ което ги черпѣли турцитѣ, тѣ сж изпивали крѣвѣта на най-добритѣ и събудени хорица отъ своя народъ. Тѣ сж мразѣли борцитѣ за народната ни свобода и сж ги прѣдавали на турцитѣ.

Ето защо и въ нашитѣ народни пѣсни се казва, че паши, кадии и бѣлгарскитѣ хаджии и чорбаджии сж били народни душмани.

